

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6S/56/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7013200421
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Baranová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7013200421.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Baranovej, členov senátu JUDr. Milana Končeka a JUDr. Tamary Sklenárovej, v právnej veci žalobkyne R. V., K. XXX, Y., právne zastúpenej advokátkou JUDr. Hedvigou Gallovou, so sídlom Rožňava, Čučmianska dlhá 45, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu SR, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného z 13.11.2012 č. 1100303/1/571535-1264859/2012/5307 na základe žaloby, takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 250j ods.2 písm.c) O.s.p. z r u š u j e rozhodnutie žalovaného z 13.11.2012 č. 1100303/1/571535-1264859/2012/5307 a rozhodnutie Daňového úradu Košice z 30.07.2012 č. 9811401/5/2018827/2012/Str a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobkyni p r i z n á v a právo na náhradu trov konania v sume 726,11 eur, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne žalobkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím podľa § 74 ods.4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní („daňový poriadok“) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice zo dňa 30.07.2012 č. 9811401/5/2018827/2012/Str, ktorým bol žalobkyni podľa § 68 ods.5 daňového poriadku vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2010 v sume 3.927,48 eur.

Žalobkyňa podala v zákonnej lehote žalobu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného, žiadala toto rozhodnutie ako nezákonné zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania. V žalobe uviedla, že Daňový úrad Košice vykonal u nej kontrolu dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2010. O výsledku kontroly vyhotovil protokol zo 04.06.2012 č. 9811401/5/712161/2012, ktorý jej bol doručený dňa 06.07.2012. Na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane zistil porušenie ustanovenia § 19 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej iba „zákon o dani z príjmov“) pri uplatnení režijných výdavkov na nákup služieb od T. E., Z. XX, Y.Á., na základe faktúry č. 1/2010 v sume 2.000,-- eur, úhrada 30.11.2010, faktúry č. 2/2010 v sume 6.500,-- eur, úhrada 31.12.2010, faktúry č. 3/2010 v sume 2.000,-- eur, úhrada 31.12.2010 a od E. M., K. XXX, Y., na základe faktúry č. 1/2010 v sume 2.200,-- eur, úhrada 31.05.2010, faktúry č. 2/2010 v sume 3.000,-- eur, úhrada 31.08.2010, faktúry č. 3/2010 v sume 1.500,-- eur, úhrada 30.09.2010. Žalobkyňa konštatovala, že správca dane svoje rozhodnutie odôvodnil iba výsluchmi predvolaných svedkov, t.j. dodávateľov služieb T. E. a E. M., ktorí pri svojich výpovediach uviedli, že od nej neprijali peniaze v takej výške, ako je to uvedené na výdavkových pokladničných dokladoch.

Žalobkyňa podala proti rozhodnutiu daňového úradu odvolanie, v ktorom uviedla, že dodávatelia služieb fakturované práce vykonali a finančné prostriedky za tieto práce prevzali, čo môže potvrdiť svedkyňa W. L., ktorá viedla účtovníctvo žalobkyňi, i dodávateľom služieb. Konštatovala, že dodávatelia služieb sú jednoduchí občania z rómskej komunity, ktorí poverili W. L., aby im vystavila daňové doklady, vrátane daňového priznania za rok 2010. Poukázala na to, že príjmy tieto osoby dosiahli iba od nej za vykonané práce a na ich základe im vznikol nárok na uplatnenie daňového bonusu. Tvrdila, že jediným dôvodom, prečo pri daňovej kontrole nepotvrdili prevzatie finančných prostriedkov, bola tá skutočnosť, že Y. E. a E. M. boli zároveň poberateľmi sociálnych dávok a ďalších finančných výhod od štátu, ktoré však vylučovali akýkoľvek iný príjem.

Podľa žalobkyne správny orgán nezistil spoľahlivo skutočný stav veci, nepostupoval v súčinnosti s ňou ako s daňovým subjektom, a v rámci dokazovania nepreveril všetky skutočnosti potrebné pre správne zistenie skutkového stavu. Žalobkyňa tiež uviedla, že povinnosťou správcu dane bolo vyhodnotiť vierohodnosť výpovedí svedkov a neuspokojiť sa iba s ich formálnymi tvrdeniami, pretože navyše počas obdobia rokov 2005 - 2011 dodávali svoje služby a odovzdávali každý rok daňové priznania, ktoré nespochybovali.

Žalobkyňa ďalej uviedla, že odvolací orgán bol povinný preskúmať napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Žalovaný jej odvolacie dôvody nepovažoval za také, ktoré by odôvodňovali zrušenie prvostupňového rozhodnutia, a z uvedeného dôvodu ho preto považuje za nezákonné, pretože zistenia skutkového stavu neboli dostačujúce na posúdenie veci a za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, keďže svoje rozhodnutie odôvodnil iba výpoveďami dodávateľov služieb, ktoré urobili v daňovom konaní.

Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. K žalobným námietkam uviedol, že podľa § 24 ods.2 daňového poriadku dokazovanie vykonáva správca dane, čo znamená, že je v jeho kompetencii a v súlade s ustanoveniami § 24 ods.3 a 4 daňového poriadku, určiť spôsob dokazovania, t.j. zabezpečiť a použiť v daňovom konaní dôkazné prostriedky takého druhu, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti. V preskúmanom prípade správca dane za účelom získania informácií od dodávateľov prác a služieb, a to T. E. a E. M. využil inštitút svedeckej výpovede v zmysle ustanovenia § 20 a § 25 daňového poriadku. Žalobkyňa bola o výsluchu oboch svedkov upovedomená, nevyužila však svoje právo zúčastniť sa ústneho pojednávania, na ktorom mala možnosť klásť svedkom otázky. Bolo v záujme žalobkyne oboznámiť sa so zisteniami správcu dane, ako aj s obsahom zápisnic o ústnom pojednávaní s menovanými svedkami, z ktorých správca dane pri vydaní rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane vychádzal. Žalobkyňa svoje právo v zmysle ustanovenia § 45 ods.1 daňového poriadku v priebehu kontroly nevyužila. Žalovaný ďalej poukázal na ustanovenie § 45 ods.2 daňového poriadku, ktoré zakotvuje povinnosť daňového subjektu predkladať dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenie. Konštatoval, že pokiaľ žalobkyňa disponovala dokladmi preukazujúcimi dodanie prác a služieb, ktoré boli predmetom sporných faktúr, napríklad preberacie protokoly, dohody upravujúce podmienky výkonu prác a dodania služieb, súpis vykonaných prác, účtovné doklady dodávateľov, ako aj informácie o údajnej svedkyňi W. L. účtovníčke žalobkyne, aj T. E. a E. M., ktorá by potvrdila dodanie fakturovaných služieb a prijatie finančných prostriedkov menovanými dodávateľmi, bolo jej povinnosťou tieto skutočnosti v rámci kontroly preukázať. Žalobkyňa si túto povinnosť nespĺnila a nepreukázala vynaloženie výdavkov uplatnených v daňovom priznaní relevantnými dokladmi.

Žalovaný tiež konštatoval, že medzi základné zásady daňového konania upravené v § 3 ods.3 daňového poriadku patrí zásada voľného hodnotenia dôkazov. Táto zásada umožňuje správcovi dane na základe určitých skutočností (výsledky ústneho pojednávania, výpovede svedkov) spochybniť pravdivosť a hodnovernosť predložených dokladov, ale aj na daňovom subjekte povinnosť preukázať hodnovernosť predložených dokladov. V preskúmanom prípade si správca dane dôkazný prostriedok zabezpečil formou vypočutia dodávateľov fakturovaných prác a služieb, podľa ktorých výpovedí sporné faktúry nevystavili, nepodpísali a neprijali finančné prostriedky v takej výške, ako je to uvedené na príjmovom pokladničnom doklade. Správca dane posúdil v rámci kontroly aj dôkazy predložené žalobkyňou, a to faktúry, príjmové a výdavkové pokladničné doklady, ale existencia týchto dokladov ešte nepreukazovala reálne dodanie fakturovaných prác a služieb menovanými dodávateľmi, ktorí boli na faktúrach uvedení. Porovnaním podpisov T. E. a E. M. na dokladoch predložených žalobcom a

na vyhotovených zápisniciach správca dane konštatoval, že sa nezhodujú. Táto skutočnosť, ako aj vyjadrenie menovaných dodávateľov spochybňuje hodnovernosť uvedených dokladov.

Námietka žalobkyne ohľadom prebiehajúceho vyšetrovania na OR PZ, odbore kriminálnej polície, Oddelenie ekonomickej kriminality v Rožňave, z ktorej nevyplýva predmet vyšetrovania, je podľa žalovaného právne irelevantná v nadväznosti na právoplatne ukončené daňové konanie v predmetnej veci.

Krajský súd preskúmal vec podľa piatej časti prvej a druhej hlavy O.s.p. a napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj Daňového úradu Košice zrušil, na základe toho, že zistenie skutkového stavu bolo nedostačujúce na posúdenie veci.

Z administratívneho spisu súd zistil, že rozhodnutím Daňového úradu Košice z 30.07.2012 č. 9811401/5/2018827/2012/Str bol podľa § 68 ods.5 daňového poriadku žalobkyňi vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2010 v sume 3.927,48 eur. Rozhodnutie bolo vydané na podklade protokolu o daňovej kontrole, o výsledku ktorej správca dane vyhotovil protokol zo 04.06.2012 č. 9811401/5/712161/2012. Správca dane v rámci daňovej kontroly zistil, že žalobkyňa za toto zdaňovacie obdobie podala riadne daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby dňa 18.03.2011 a vykázala príjmy zo živnosti podľa § 6 ods.1 písm.b) zákona o dani z príjmov v sume 42.966,-- eur, ku ktorým uplatnila výdavky vo výške 30.895,-- eur. Daňová kontrola bola zameraná na preverenie opodstatnenosti uplatnených výdavkov žalobkyňou k príjmom, ktoré vykázala v daňovom priznaní za rok 2010. Z protokolu vyplýva, že správca dane upravil výdavky vykazané žalobkyňou podľa § 6 ods.1 písm.b) zákona o dani z príjmov v daňovom priznaní za rok 2010 vo výške 30.895,-- eur o sumu 17.200,-- eur z dôvodu neuznania uplatnených výdavkov na nákup prác a služieb v zmysle faktúr č. 01/2010 zo dňa 30.11.2010, č. 02/2010 zo dňa 31.12.2010, č. 03/2010 zo dňa 31.12.2010 vystavených T. E., Z. XX, Y. a faktúr č. 01/2010 zo dňa 31.05.2010, č. 02/2010 zo dňa 31.08.2010, č. 03/2010 zo dňa 30.09.2010 vystavených E. M., K. XXX, Y.. Obaja dodávatelia boli správcom dane v priebehu daňovej kontroly vypočítaní ako svedkovia a obaja popreli vykonanie práce v lese pre žalobkyňu. Uviedli, že faktúry nevystavili a neprijali hotovosť uvedenú na pokladničných dokladoch. Bolo tiež zistené, že obaja dodávatelia nepodpísali účtovné doklady.

Žalobkyňa k protokolu o daňovej kontrole podala písomné vyjadrenie z 18.07.2012, v ktorom uviedla, že nevyužila svoje právo byť prítomná pri vypočítaní oboch svedkov, pretože s oboma je v pravidelnom kontakte, vykonané fakturované práce boli vykonané a vyplatenie hotovosti bolo uskutočnené. Uviedla, že dodávka služieb v pestovateľskej činnosti a ochrane lesa v rámci realizácie projektu ozdravných opatrení Mestských lesov Dobšiná, s.r.o., ktorú realizuje, by bez subdodávateľských služieb uvedených osôb nebola možná. Dlhoročne obhospodaruje viac ako 600000 m² lesa pri rôznych prácach ako odhadzovanie haluziny, plecie ruby a výsek krov, prerezávky, nátery repelentom pre ochranu proti zveri, vyžívanie a pod. Medziročne vysadí viac ako 100000 ks stromčekov pre obnovu lesa. Jej príjmy dosiahnuté v roku 2010 v sume 42.966,-- eur boli dosiahnuté z tejto činnosti. Uvedené nasvedčuje, že tieto činnosti nemohla vykonávať iba žalobkyňa, ale v rámci týchto prác jednoduché činnosti vykonávali E. M. a T. E. s pomocou svojich rodinných príslušníkov, s ktorými majú právny vzťah. Vo vyjadrení uviedla, že účtovnú agendu vykonávala W. L., ktorá bola súčasne aj svedkom pri odovzdávaní peňazí. Keďže obaja dodávatelia si nevedeli vystaviť daňový doklad, túto činnosť pre nich vykonávala W. L., ktorá im vypracovávala aj daňové priznania za niekoľko rokov. Pretože nemajú podnikateľské ani osobné účty, za práce im bolo vyplácané v hotovosti. Obaja dodávatelia v roku 2010 požiadali žalobkyňu o zaslanie ich daňového bonusu na jej účet, pretože chceli mať peniaze v skoršom termíne. Daňový bonus im po jeho obdržaní odovzdala. Nakoľko T. E. a E. M. pre ňu dlhodobo pracujú, považovala daňovú kontrolu za formalitu a nepredpokladala, že obaja dodávatelia poprú, že práce v lese pre ňu vykonali. Napriek tomuto vyjadreniu vydal rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane. Žalobkyňa v podanom odvolaní opätovne poukazovala na to, že účtovnú agendu vykonávala pre ňu, aj pre dodávateľov služieb W. L., ktorá obom dodávateľom niekoľko rokov vypracúva daňové priznania a príjmy od žalobkyne sú ich jedinými dosiahnutými príjmami, na základe ktorých im vznikol nárok na vyplatenie daňového bonusu.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že správca dane preveroval vynaloženie výdavkov zaúčtovaných na základe faktúr od dodávateľov T. E. a E. M. a k nim patriacich výdavkových a príjmových dokladov a zistil, že žiaden z dodávateľov fakturovaných prác nepotvrdil, že prijal od žalobkyne sumy uvedené na dokladoch, na základe ktorých žalobkyňa výdavky v celkovej sume 17.200,-- eur zaúčtovala

do daňových výdavkov. Okrem toho daňový úrad aj bez ďalšieho grafologického overovania a potvrdenia dotknutých osôb zistil, že ani doklady o výdavkoch v hotovosti - výdavkové pokladničné doklady, a ani doklady o príjmoch - príjmové pokladničné doklady neboli podpísané osobami, ktoré podľa týchto dokladov peňažnú hotovosť mali prijať. Toto má za následok, že takéto účtovné doklady nepreukazujú skutočnosť, že hotovosť uvedená na dokladoch bola prevzatá konkrétnymi osobami uvedenými na dokladoch, v dôsledku čoho nebolo preukázané ani uskutočnenie vynaloženia samotného výdavku. Žalovaný konštatoval, že doklady, na základe ktorých daňový subjekt preukazuje vynaloženie výdavkov na daňové účely, sú použiteľné ako daňové doklady len vtedy, ak je nepochybné, že v nich uvedené údaje odrážajú skutočnosť, teda sú hodnoverné a vystavil ich ten, kto ich vystaviť mal a na platby, ktoré sa reálne aj uskutočnili. Nestačí, aby táto zákonná povinnosť bola formálne splnená tým, že je uvedená na doklade. Všetky údaje na dokladoch musia byť pravdivé a v sume uvedenej na dokladoch aj skutočne zrealizované. Aj keď uvedené osoby nevedeli vystaviť daňový doklad, a doklady vystavovala W. L., bolo jej povinnosťou vystaviť ich v čase reálneho plnenia, t.j. pri výplate hotovosti, pričom každý výdavkový a príjmový doklad mal príjemca vyplatennej hotovosti aj podpísať. V opačnom prípade je potom povinný znášať riziko z nedostatku hodnovernosti daňových dokladov pri daňovej kontrole. Žalovaný konštatoval, že správca dane pri vykonanom dokazovaní preukázal, že platby uvedené na dokladoch neboli reálne uskutočnené, pričom žalobkyňa v priebehu daňovej kontroly ani k odvolaciemu konaniu nepredložila žiadne iné doklady preukazujúce prevzatie vyplatených odmien, t.z. nepreukázala svoje tvrdenie uvedené v namietaných zápisniciach z ústneho pojednávania a stanovisku k protokolu z kontroly. Preto nebolo možné predmetné výdavky akceptovať ako daňové výdavky. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa svoje tvrdenia o vyplatených sporných platiach nepreukázala žiadnymi dôkazmi, správca dane na tvrdenia uvádzané v stanovisku k protokolu o daňovej kontrole neprihliadal. Žalovaný skutočnosť týkajúcu sa vyplatenia daňového bonusu na účet manžela žalobkyne nepovažoval za dôkaz, resp. informáciu svedčiacu v prospech žalobkyne, ale ako fakt, ktorý poukazoval na účelovosť jej konania.

Zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní zotrvala na dôvodoch uvedených v žalobe, a žiadala napadnuté rozhodnutie zrušiť. Dodala, že jeden z dodávateľov prác T. E. neoprávnene poberal sociálne dávky napriek tomu, že mal živnostenské oprávnenie na práce v lese, a toto po zistení príslušného orgánu štátnej správy bolo predmetom aj trestného stíhania a menovaný bol odsúdený pre trestný čin neoprávneného poberania dávok. Z toho dôvodu aj v daňovom konaní vypovedal tak, že žiadne peniaze od žalobkyne nedostal. V trestnom konaní sa tiež zistilo, že podplatil ďalších svedkov, a to okrem neho aj E. M., ktorý bol odsúdený pre trestný čin krivej svedeckej výpovede. Uviedla, že žalobkyňa vykonávala ako živnostníčka práce v lese pre U.j, mala aj vlastných zamestnancov, ale väčšinou tieto práce vykonávala prostredníctvom živnostníkov. Dodávatelia si vybavovali živnostenské oprávnenie z dôvodu, aby mohli uplatniť daňový bonus. Uviedla, že peniaze nedostávali naraz, ale v priebehu mesiaca a tiež v naturáliách. V trestnom konaní však bola celá suma riadne zdokumentovaná, žalobkyňa nebolo preukázané žiadne krátenie dane a predložila súdu právoplatný rozsudok Okresného súdu Rožňava zo 14.10.2013 č.k. 1T/89/2013-433, ktorým bola žalobkyňa oslobodená spod obžaloby pre pokračovací zločin z krátenia dane a poistného podľa § 276 ods.1, 2 písm.d) Trestného zákona.

Súd po preskúmaní administratívneho spisu a ďalších písomných dôkazov dospel k záveru, že opodstatnenosť a dôvodnosť žaloby je daná a rozhodnutie žalovaného nebolo vydané v súlade so zákonom.

Podľa § 2 ods.1 písm.i) zákona o dani z príjmov v platnom znení na účely tohto zákona sa rozumie daňovým výdavkom výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložených daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods.11 alebo 14, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods.1 daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo (§ 3 ods.3 daňového poriadku).

Správca dane je povinný vykonať úkony pri správe daní aj z vlastného podnetu, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj vtedy, ak daňový subjekt nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (§ 3 ods.5 daňového poriadku).

Pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní neprihliada (§ 3 ods.6 daňového poriadku).

Podľa § 24 ods.2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosť nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Zo spisu je zrejmé, že žalovaný spochybnil faktúry len na základe toho, že svedkovia Y. E. a E. M. v priebehu daňovej kontroly nepotvrdili výkon prác v roku 2010 na základe živnostenského oprávnenia, prevzatie peňazí od žalobkyne a uviedli, že na faktúrach nie je ich podpis, pričom nikoho na vystavovanie dokladov nespĺnomocnili.

Vzhľadom na vyjadrenie žalobkyne o rozsahu prác vykonávaných pre U. s.r.o. a označenie osoby, ktorá vyhotovovala faktúry a ďalšie daňové doklady pre žalobkyňu, a tiež pre spomínaných svedkov, správca dane mal v záujme čo najúplnejšieho zistenia skutočností nevyhnutných na účely správy daní vykonať aj ďalšie dôkazy - vypočuť žalobkyňu, na základe akých podkladov účtovníčka W. L. vyhotovovala účtovné a daňové doklady, vypočuť aj túto osobu na okolnosti vyhotovovania dokladov a odovzdávania finančných prostriedkov Y. E. a E. M., zistiť u žalobkyne kto mal prideľovať práce týmto osobám a rozsah vykonaných prác u odberateľa a pod. Podľa názoru súdu aj žalovaný v odvolacom konaní mal na tieto skutočnosti reagovať a rozhodnutie prvostupňového orgánu mal zrušiť a vrátiť mu vec na nové prejednanie a rozhodnutie. Súd dáva do pozornosti tvrdenie žalobkyne, že príčinou popretia oboch dodávateľov prác Y. E. a E. M. pre žalobkyňu bola tá skutočnosť, že súčasne s výkonom prác na základe živnostenského oprávnenia poberali aj sociálne dávky. Táto skutočnosť, ak sa ukáže byť pravdivá, je tiež dôležitá pri hodnotení pravdivosti a vierohodnosti svedeckých výpovedí.

Pokiaľ ide o oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu v Rožňave, ktorým bola žalobkyňa oslobodená spod obžaloby pre trestný čin z krátenia dane a poistného podľa § 276 ods.1, 2 písm.d) Trestného zákona, súd súhlasí so stanoviskom žalovaného predneseného na pojednávaní na krajskom súde, že ide o osobitné konanie, ktorého výsledok nie je možné bez všetkého spájať s daňovým konaním, v oboch konaniach však platí zásada týkajúca sa čo najúplnejšieho zistenia skutočného stavu. V preskúmvanej veci podľa názoru súdu skutkový stav nebol dostatočne zistený, a preto až po doplnenom dokazovaní bude môcť správny orgán vo veci správne rozhodnúť, a v rámci tohto rozhodovania bude viazaný právnym názorom vysloveným krajským súdom v tomto zrušujúcom rozhodnutí v zmysle ustanovenia § 250j ods.7 O.s.p. Z toho vyplýva, že pokiaľ žalovaný ďalším zisťovaním skutkového stavu nezistí nič nové, výdavok žalobkyne treba považovať za nepreukázaný.

Z týchto dôvodov súd zrušil rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z dôvodu uvedenom v § 250j ods.2 písm.c) O.s.p.

Pretože žalobkyňa bola v konaní úspešná, krajský súd jej priznal náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 250k ods.1 O.s.p. v celkovej výške 726,11 eur. Náhrada trov pozostáva zo zaplateného súdneho poplatku 70,-- eur a odmeny za právne zastupovanie vo výške 555,95 eur (v roku 2013 3 x právny úkon á 130,16 eur, v roku 2014 1 úkon 134,-- eur podľa § 11 ods.4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijné paušály za rok 2013 3 x á 7,81 eur, a v roku 2014 1 x 8,04 eur). Súd priznal právnej zástupkyňi

žalobkyne náhradu cestovných výdavkov za použitie motorového vozidla značky Audi EVČ: E. z E. do M. a späť v dĺžke 148 km z dôvodu účasti na hlavnom pojednávaní 21.11.2014 vo výške 46,56 eur a náhradu za stratu času počas cesty z E. do M. a späť (2,32 hod. v roku 2014 á 13,40 eur x 4 z dôvodu účasti na hlavnom pojednávaní dňa 21.11.2014 v sume 53,60 eur). Súd zredukoval odmenu právnej zástupkyne z dôvodu, že sadzbu tarifnej odmeny právny úkon vyčíslila nesprávne podľa § 10 vyhlášky č. 655/2004. Výslednú sumu je žalovaný povinný uhradiť žalobkyne na účet jej právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd SR v Bratislave

prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach, a to písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.